

Sjömanssång.

Min lille Edwin är från mig farcu,
Till trämmande land så långt från mig,
Han gungar på de böljor klara,
Jag älskar honom så innerlig.

Men modern sade: du stolta flicka,
Som åt en sjöman ditt hjerta gaf,
Mu kan du sitta och fåfängt blicka,
Kanske din Edwin han går i qvaf.

Min lille Edwin jag aldrig glömmar,
Om än min kärlek skall gå i qvaf.
Jag gångar mig till de gröna lunder
Att binda kransar till Edwins graf.

Att binda kransar det kan du göra,
Men ej de stanna på Edwins graf.
Hvar grafven finnes skall du få höra;
Han hvilar ljuft i det djupa haf.

En sjöman kommer den långa färden,
Till moderns stuga så glad han går,
Från Edwin helsar, som gått ur verlden,
Ej mer Emeli han skåda får.

Och nu Emeli hon föll till jorden,
Men blifver snart ur sin dvala löst,
När hon blott hör dessn ljufva orden:
Din Edwin kommer re'n denna höst,

När Edwin segeln skulle berga,
Han halkar ned i det djupa baf,
Men kom i land på en liten färga
Och blef så bergad ur våtan graf,

Den lille Edwin har tagit byra,
Han är på väg till sitt kära hem,
Han ämnar njuta mång' snunder dyra
Uti sin Emelies varma hem.